

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Zawiślak

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Franka

Przy udziale Prokuratora ----

po rozpoznaniu w dniach 16.12.2020r. i 25.10.2021r. sprawy

T. S., syna W. i D. z domu S., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 września 2018r. w miejscowości S., gm. Ż., woj. (...) na skrzyżowaniu drogi (...) i drogi powiatowej (...), kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) od kierunku miejscowości T. w kierunku miejscowości K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że poruszał się po drodze wojewódzkiej nr (...) z prędkością 85 km/h, a więc przekroczył prędkość administracyjną dozwoloną o 25 km/h oraz nie zachował szczególnej ostrożności przed skrzyżowaniem i zderzył się z pojazdem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez W. K. (1), który naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i jadąc drogą (...) od kierunku K. do kierunku miejscowości Z. wjechał na drogę wojewódzką (...) ze skrzyżowania drogi (...) z drogą podporządkowaną nr (...) nie zachowując zasad szczególnej ostrożności i nie zastosował się do znaku pionowego B-20 oraz znaku poziomego B-20 i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) przez co bezpośrednio wywołał stan zagrożenia wypadkiem, skutkiem czego doszło do bocznego zderzenia pojazdu marki F. (...) z powyżej opisanym pojazdem, w wyniku czego W. K. (1) kierujący pojazdem marki D. doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku mózgu – złamanie kości krzyżowej prawej, złamanie dolnej gałęzi łonowej lewej, obustronne pogranicza łonowo-biodrowego, wielołamowe złamanie obu trzonów kości podudzia lewego, złamanie obojczyka lewego oraz złamanie żeber II-V, stłuczenie płuca lewego, rana powłok brzucha, a które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 (siedmiu) dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

1. oskarżonego **T. S.** uznaje za winnego tego, że w dniu 14 września 2018 roku w miejscowości S., gm. Ż., woj. (...) na skrzyżowaniu drogi (...) i drogi powiatowej (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) od kierunku miejscowości T. w kierunku miejscowości K., poruszając się po drodze wojewódzkiej nr (...), przekroczył dopuszczalną prędkość administracyjną, oraz nie zachował szczególnej ostrożności przed skrzyżowaniem, czym pozbawił się możliwości uniknięcia najechania na pojazd osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez W. K. (1), w wyniku czego W. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku mózgu - złamanie kości krzyżowej prawej, złamanie dolnej gałęzi łonowej lewej, obustronne pogranicza łonowo – biodrowego, wielołamowego złamanie obu trzonów kości podudzia lewego, złamanie obojczyka lewego oraz złamanie żeber II – V, stłuczenia płuca lewego, rany powłoki brzucha, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 (siedmiu) dni, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

2. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. (1) kwotę 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych tytułem kosztów sądowych, zwalniając od ich ponoszenia w pozostałym zakresie.

sędzia Anna Zawiślak

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 336/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	T. S.	w dniu 14 września 2018 roku w miejscowości S., gm. Ż., woj. (...)	

na skrzyżowaniu drogi (...) i drogi powiatowej (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) od kierunku miejscowości T. w kierunku miejscowości K., poruszając się po drodze wojewódzkiej nr (...), przekroczył dopuszczalną prędkość administracyjną, oraz nie zachował szczególnej ostrożności przed skrzyżowaniem, czym pozbawił się możliwości uniknięcia najechania na pojazd osobowym marki D. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez W. K. (1), w wyniku czego W. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku mózgu - złamania kości krzyżowej prawej, złamania dolnej gałęzi łonowej lewej, obustronne pogranicza łonowo - biodrowego, wielołamowego złamania obu trzonów kości podudzia lewego, złamania obojczyka lewego oraz złamania żeber II - V, stłuczenia płuca lewego, rany powłoki brzucha, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 (siedmiu) dni,

tj. czyn z art. 177 § 1 k.k.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 14 września 2018 roku oskarżony T. S. poruszał się samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) drogą (...) od kierunku miejscowości T. w kierunku miejscowości K.. Oskarżyciel posiłkowy W. K. (1) poruszał się pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...) od strony miejscowości K. w kierunku miejscowości Z. drogą (...). Około godziny 22.45 na skrzyżowaniu drogi (...) z drogą K. – T. doszło do zderzenia wyżej wskazanych pojazdów. Oskarżyciel posiłkowy W. K. (1) wjechał na skrzyżowanie drogi (...) z drogą (...) przed nadjeżdżający pojazd kierowany przez oskarżonego. T. S. poruszał się z prędkością w granicach od 82 km/h do 85 km/h. Dojeżdżając do skrzyżowania nie zachował szczególnej ostrożności i uderzył w lewy bok pojazdu kierowanego przez oskarżyciela posiłkowego. W miejscu zdarzenia dozwolona prędkość wynosiła 60 km/h.</p> <p>J. B. na miejsce zdarzenia wezwała policję oraz pogotowie ratunkowe. T. S. oraz W. K. (1) zostali zabrani do szpitala.</p>	<p>C. wyjaśnienia oskarżonego T. S.</p>	<p>151, 225v.</p>	

Uczestnicy wyżej opisane zdarzenia drogowego byli trzeźwi.

Na skutek zdarzenia w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległy: zderzak przedni, belka zderzaka, wzmocnienie czołowe, pokrywa silnika, lampy przednie, wzmocnienie boczne prawe, błotniki przednie, osprzęt przodu komory silnika, szyba przednia, drzwi lewe, próg lewy, szkielet lewego boku, błotnik tylny lewy, dach, drzwi prawe, błotnik tylny prawy, lusterko prawe, szyby (przednia, drzwi lewa i prawa, boczne lewa i prawa, tylna), poduszki gazowe, fotel kierowcy, lampa tylna lewa, prędkościomierz, obrotomierz silnika. W pojeździe natomiast nie stwierdzono usterek, które byłyby przed wypadkiem i które mogłyby być przyczyną wypadku.

Oskarżony miał możliwość uniknięcia wypadku, gdyby jechał z prędkością dozwoloną, czyli 60 km/, i kontynuował jazdę na wprost. Taka prędkość F. spowodowałaby, że samochód D. przejeżdżający drogę, którą poruszał się F., zdążyłby bezkolizyjnie przejechać na drugi pas jezdni, a nastąpiłoby to w chwili, gdy F. oddalony byłby od niego około 7 metrów. Gdyby oskarżony

jechał z prędkością 60 km/h, to uniknąłby najechania na samochód osobowy D., nawet w sytuacji gdyby nie wykonał żadnego manewru obronnego tj. hamowania, czy zmiany kierunku jazdy. Przekroczenie dozwolonej prędkości przez kierującego F. oskarżonego miało wpływ na zaistnienie wypadku drogowego.			
C. zeznania świadka W. K. (1)	72 – 73, 226		
C. zeznania świadka J. B.	226v. - 227		
C. zeznania świadka J. S.	227		
Notatka urzędowa	1 – 2, 10		
Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego	3 – 4v.		
Szkic miejsca wypadku drogowego	5		
Oświadczenie	13		
Sprawozdanie	15 – 15v., 28 – 28v.		
Protokół pobrania krwi	26 – 26v., 29 -		
Opinia biegłego J. P. z dnia 30 września 2018 roku	34 - 54		
Opinia uzupełniająca z dnia 16 grudnia 2020 roku	227v. - 228		

Dokumentacja fotograficzna na płycie CD	55		
Opinia biegłego J. P. z dnia 15 grudnia 2018 roku	93 – 113		
Opinia biegłego W. K. (2) z dnia 10 stycznia 2021 roku	239 – 264		
Opinia uzupełniająca biegłego W. K. (2) z dnia 01 lipca 2021 roku	307 – 315		
Protokół oględzin pojazdu	6 – 7v., 8 – 9v.		
<p>W wyniku wypadku drogowego z dnia 14 września 2018 roku T. S. doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia obu bioder, stłuczenia łokcia lewego, rany tłuczonej okolicy łokcia lewego, stłuczenia okolicy ogonowej, stłuczenia barku lewego z uszkodzeniem zrostu barkowo – obojczykowego. Powyższe obrażenia naruszyły czynność narządów ciała na czas powyżej 7 dni.</p> <p>Natomiast W. K. (1) doznał obrażeń w postaci: obrzęku mózgu – złamania kości krzyżowej prawej, złamania dolnej gałęzi łonowej lewej, obustronne pogrnicza łonowo – biodrowego, wielołamowego złamania obu trzonów kości podudzia lewego, złamania obojczyka lewego oraz żeber II – V, stłuczenia płuca lewego,</p>	Opinia sądowo - lekarska	59 , 63	

<p>rany powłoki brzucha. Powyższe obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.</p>			
<p>Wyrokiem nakazowym z dnia 19 lipca 2019 roku Sądu Rejonowego w Kaliszu uznano W. K. (1) za winnego tego, że w dniu 15 września 2018 roku ok. godz. 22:30 w miejscowości S. kierując pojazdem marki D. (...) o nr rej. (...) jadą od strony miejscowości K. w kierunku miejscowości Z., droga (...) na skrzyżowaniu z drogą (...) w związku ze znakiem B – 20 tj. znakiem (...) nie dopełnił obowiązku ustąpienia pierwszeństwa uczestnikom ruchu poruszającym się drogą z pierwszeństwem tj. czynu z art. 86 § 1 k.w. i art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 21 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych w zw. z art. 9 § 2 k.w.</p>	<p>WYROK NAKAZOWY</p>	<p>222 - 223</p>	
<p>Oskarżony T. S. ma 22 lata, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Z zawodu jest technikiem mechatronikiem, ma wykształcenie średnie techniczne. Oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą na terenie Niemiec, z której osiąga dochód w</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego T. S.</p>		

wysokości 5.000 zł netto miesięcznie. Wymieniony jest właścicielem traktora marki I. rocznik 1980. Oskarżony nie był karany sądownie, natomiast był jednokrotnie karany mandatem karnym za wykroczenie drogowe.			
Karta karna Informacja o wpisach w ewidencji kierowców	147, 154, 209, 221		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	T. S.		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżonego T. S., a mianowicie, że w chwili zdarzenia z dnia 14 września 2018 roku poruszał się z prędkością nie większą niż 60 km/h.	C. wyjaśnienia oskarżonego T. S.	151, 225v. - 226	
Twierdzenia świadków J. S. i J. B. jakoby oskarżony poruszał się w chwili zdarzenia z dnia 14 września 2018 roku z prędkością ok 60 km/h.	C. zeznania świadka J. B.	226v. - 227	

C. zeznania świadka J. S.	227		
Twierdzenia świadka W. K. (1), iż oskarżony poruszał się pojazdem marki F. (...) z prędkością ok 120 km/h.	C. zeznania świadka W. K. (1)	72 – 73, 226	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. S.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie zgodnym z opisanym powyżej stanem faktycznym, w szczególności co faktu, iż w dniu 14 września 2018r. kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) oraz, że doszło do zderzenia z pojazdem kierowany przez oskarżyciela posiłkowego marki D., albowiem wyjaśnienia te były zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami świadków W. K. (1), J. B., J. S. oraz ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją w postaci notatek urzędowych, protokołów oględzin.	

<p>C. zeznania świadka W. K. (1)</p>	<p>Zeznania tego świadka były spójne, logiczne, a wskazany przez świadka opis zdarzeń w zakresie zgodnym z opisanym wyżej stanem faktycznym, korespondował ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami J. B., J. S.. Znajdują potwierdzenie również w innych dowodach nieosobowych w postaci dokumentów, a w szczególności sprawozdań z notatkami urzędowymi, protokołami oględzin, a także z opiniami biegłego.</p>		
	<p>C. zeznania świadka J. B. C. zeznania świadka J. S.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tychże świadków w zakresie zgodnym z opisanym powyżej stanem faktycznym, a mianowicie, co do przebiegu zdarzeń z dnia 14 września 2018 roku, albowiem wyjaśnienia te były zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami świadka W. K. (1) oraz wyjaśnieniami oskarżonego.</p>	
	<p>Opinia biegłego J. P. z dnia 30 września 2018 roku Opinia uzupełniająca z dnia 16 grudnia 2020 roku Opinia biegłego J. P. z dnia 15 grudnia 2018 roku</p>	<p>Opinie są jasne, rzeczowe i zostały sporządzone przez osoby, które posiadają specjalistyczną wiedzę w swojej dziedzinie. Wskazać należy, iż w niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego. Sąd miał bowiem na uwadze,</p>	

Opinia biegłego W. K. (2) z dnia 10 stycznia 2021 roku

Opinia uzupełniająca biegłego W. K. (2) z dnia 01 lipca 2021 roku

iz opiniujący w sprawie biegły J. P. sporządzając opinię na początkowym etapie postępowania, nie dysponował pełnym materiałem dotyczącym zdarzenia z dnia 14 września 2018 roku. Z tego też względu Sąd w głównej mierze oparł się na opinii biegłego W. K. (2). Trudno opinie te jest podważyć, mimo zgłaszanych zastrzeżeń. Biegły W. K. (2) w sposób przekonywający ustosunkował się do nich i zajął stanowisko W opiniach uzupełniających biegły szczegółowo odniósł się do pytań stawianych przez obrońcę oskarżonego w pismach procesowych. Rekonstruując zdarzenie z dnia 14 września 2018 roku biegły W. K. (2) wziął pod uwagę takie okoliczności jak konfiguracja drogi, umiejscowienie i charakter śladów ujawnionych w rejonie miejsca wypadku, powypadkowe usytuowanie samochodów, lokalizację i zakres uszkodzeń pojazdów biorących udział w zdarzeniu, warunki atmosferyczne wówczas istniejące. Między opiniami biegłych w niniejszej sprawie zachodzą nieliczne rozbieżności spowodowane faktem, iż dopiero biegły W. K. (2) dysponował pełnym materiałem dotyczącym

		zdarzenia z dnia 14 września 2018 roku.	
	Opinie sądowo – lekarskie	Opinie są jasne, rzeczowe, kompletne i zostały sporządzone przez osobę, która posiada specjalistyczną wiedzę w swojej dziedzinie.	
	Dokumenty dołączone do akt sprawy	Zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.	
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	C. wyjaśnienia oskarżonego T. S.	Oskarżony w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż w dniu 14 września 2018 roku poruszał się z dozwoloną prędkością wynosząca 60 km/h. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie. Za odmową	

		<p>wiary wyjaśnieniom oskarżonych przemawia ocena tychże wyjaśnień dokonana przez pryzmat wiarygodnych opinii biegłego, dokumentów w postaci notatek urzędowych, protokołów oględzin zeznań świadka W. K. (1). a także opinii biegłych. Wszystkie okoliczności sprawy doprowadziły do przekonania, że wersja zdarzenia przedstawiona przez oskarżonego została przedstawiona w celu ochrony przed odpowiedzialnością karną.</p>	
	<p>C. zeznania świadka J. C. zeznania świadka J. S.</p>	<p>Zdaniem Sądu nie sposób było uznać za wiarygodne zeznań tychże świadków, w zakresie w jakim wskazywali, iż oskarżony poruszał się z prędkością ok 60 km/h. Wskazać należy, iż było to subiektywne odczucie świadków, ponadto zdarzenie miało miejsce ponad dwa lata temu, co dodatkowo utrudnia tak szczegółowe odtworzenie przebiegu zdarzeń. Za odmową wiary tymże zeznaniom przemawia ich ocena dokonana przez pryzmat wiarygodnych opinii biegłych.</p>	
	<p>C. zeznania świadka W. K. (1)</p>	<p>Zdaniem Sądu nie sposób było uznać za wiarygodne zeznań tego świadka, w zakresie w jakim wskazywał, iż oskarżony poruszał się z prędkością 120 km/h. W ocenie Sądu wersja zdarzenia z</p>	

		dnia 14 września 2018 roku w tym zakresie została przedstawiona w celu obarczenia winą za zdarzenie oskarżonego.	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	T. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 177 § 1 k.k. karze podlega ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. Istotnym elementem strony przedmiotowej przestępstwa spowodowania wypadku komunikacyjnego jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. W orzecznictwie podkreśla się, że nie chodzi tutaj tylko o zasady stypizowane w przepisach, a więc mające charakter normatywny, lecz także o zasady prakseologiczne,			

wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu (zob. uchwała SN z 28.02.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975/3-4, poz. 33). To zasady bezpieczeństwa odnoszące się do ruchu lądowego (drogowego, szynowego), powietrznego oraz wodnego. Ponieważ w grę wchodzi tutaj zasady bezpieczeństwa w ruchu, na podstawie komentowanego przepisu odpowiadać może tylko ten, kto powoduje wymienione w nim skutki w przestrzeni, w której odbywa się ruch. Im więcej zasad bezpieczeństwa w ruchu sprawca naruszy, im poważniejsze jest ich naruszenie, tym wyższy jest stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Zasada bezpieczeństwa, którą sprawca naruszył, musi być zawsze skonkretyzowana, ponadto należy wskazać szczegółowo, na czym polegało jej naruszenie (J. Lachowski [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, red. V. Konarska-Wrzosek, Warszawa 2020, art. 177).

Przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy. Do jego znamion należy sprowadzenie co najmniej tzw. średniego uszczerbku na zdrowiu, tj. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia inny niż wskazany w art. 156

§ 1 k.k., ale jednocześnie trwający dłużej niż 7 dni.

Na gruncie przepisu art. 177 § 1 k.k. fundamentalne znaczenie ma problem związku przyczynowego między naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu i skutkiem. Trzeba podkreślić, że sam fakt naruszenia określonej zasady przez sprawcę nie oznacza, że automatycznie można przypisać mu skutki opisane w art. 177 § 1 k.k. Należy bowiem zadać sobie pytanie, czy przestrzeganie zasady, którą sprawca naruszył, ustrzegłoby go przed spowodowaniem skutku. Jeśli skutek i tak by nastąpił, nie ma podstaw do pociągania sprawcy do odpowiedzialności karnej za wypadek komunikacyjny, możliwa jest natomiast odpowiedzialność za wykroczenie (por. art. 86 § 1 k.w.; wyrok SN z 8.03.2000 r., III KKN 231/98, OSNKW 2000/5–6, poz. 45, z glosami: J. G., PiP (...), s. 109–114, i J. M., OSP 2001/10, poz. 146, s. 491).

Odnosząc powyższe rozważania karno – prawne do realiów niniejszej sprawy, w ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż w dniu 14 września 2018r. oskarżony T. S. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa

określonego w art. 177 § 1 k.k. Oskarżony nie zachowując szczególnej ostrożności przez skrzyżowaniem i przekraczając dopuszczalną prędkość administracyjną, dopuścił się umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z opinii biegłego sądowych jednoznacznie wynika, że gdyby oskarżony jechał z prędkością dozwoloną, czyli 60 km/, do wypadku by nie doszło. Taka prędkość spowodowałaby, że kierujący pojazdem marki D. przejeżdżający drogę, którą poruszał się T. S., zdążyłby bezkolizyjnie przejechać na drugi pas jezdni. Przekroczenie dozwolonej prędkości przez kierującego F. oskarżonego miało więc wpływ na zaistnienie analizowanego wypadku drogowego.

Podsumowując, gdyby oskarżony jechał z dozwoloną prędkością 60 km/h, to uniknąłby najechania na samochód osobowy D.. W wyniku wypadku oskarżyciel posiłkowy W. K. (1) doznał obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 k.k., które naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Wskazać również należy, iż przyczynienie się pokrzywdzonego do zaistnienia przestępstwa w komunikacji drogowej nie stanowi okoliczności

<p>wpływającej na postać winy lub kwalifikację prawną czynu sprawcy. Nie jest to także okoliczność mogąca mieć wpływ z mocy ustawy na orzeczenie w zakresie winy (tj. postać winy lub kwalifikację prawną). Przyczynienie się pokrzywdzonego do zaistnienia przestępstwa nie mieści się w ustawowym pojęciu: „ustalenie czynu przypisanego”, a zatem nie stanowi elementu wyroku, lecz jedynie okoliczność, która może wpływać na stopień winy sprawcy i mieć wpływ na wymiar kary (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 1983 r., sygn. akt VI KZP 19/83).</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
T. S.	1		Uznając oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł. Orzekając o karze Sąd miał na względzie ogólne dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k., uwzględniając przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara

ma osiągnąć, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Zarzucony oskarżonemu czyn był przez niego zawiniony, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność bądź winę oskarżonego. W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny odzwierciedla stopień i rodzaj jego zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego. Jednocześnie Sąd żywi przekonanie, iż orzeczenie takiej kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary. Rodzaj kary odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej oraz wskazaniom prewencji ogólnej. Okolicznością łagodzącą była natomiast dotychczasowa niekaralność oskarżonego.

Ilość stawek dziennych orzeczonych oskarżonemu odpowiada wskazanym wcześniej stopniom społecznej szkodliwości czynu i winy. Określając wysokość jednej stawki wzięto pod uwagę deklarowaną przez

oskarżonego sytuację majątkową i rodzinną, uwzględniając aktualnie możliwości zarobkowe oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd zastosował art. 37 a k.k. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę przyczynienie się pokrzywdzonego do wypadku drogowego, wystarczającą karą dla oskarżonego będzie kara o charakterze nieizolacyjnym. Czyn zabroniony popełniony został przez oskarżonego pod rządami ustawy, która nie obowiązywała w czasie rozstrzygnięcia kwestii jego odpowiedzialności karnej. Zgodnie treścią art. 4 § 1 k.k. stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Ustawa względniejsza to taka, która stwarza możliwość korzystniejszego dla interesów sprawcy osądu (korzystniejszej oceny prawnokarnej czynu), skutkując tym samym przyjęciem mniej surowych reguł odpowiedzialności lub zastosowaniem mniej dotkliwych sankcji. Dokonując porównania ustaw sąd zastosował względem oskarżonego ustawę obowiązującą w chwili popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego uznając, iż

			<p>jest ona względniejsza (pod rządami obowiązującej poprzednio ustawy Sąd nie orzekał równocześnie środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku, w obecnym brzmieniu art. 37a § 2 k.k. przewiduje ten obowiązek).</p> <p>Sąd w niniejszej sprawie nie orzekł na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia za krzywdę, ani nawiązki. Sąd miał na względzie, iż w wyniku zdarzenia z dnia 14 września 2018 roku obrażenia odniósł zarówno oskarżyciel posiłkowy, jak i oskarżony. Ponadto W. K. (1) przyczynił się do wypadku.</p>
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

7. <i>Koszty procesu</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>W pkt 2. wyroku Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z wynagrodzeniem ustanowionego w sprawie pełnomocnika z wyboru. Oskarżyciel posiłkowy nie udokumentowała poniesionych wydatków, Sąd więc uznał, że tytułem zwrotu wydatków związanych z zastępstwem procesowym należy się kwota odpowiadająca stawce podstawowej. Na powyższą kwotę złożyła się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kwota 360 zł zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800), - kwota 840 zł zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 3 ww. rozporządzenia. 	
	Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi jedynie w części- uznając, że ich uiszczenie, nie będzie dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na wysokość uzyskiwanych dochodów oraz brak osób	

na utrzymaniu . Część tych należności powstała przy tym na skutek działania oskarżonego i jego wniosków dowodowych. Łączna kwota kosztów przekroczyła 5 tys zł. Na koszty te złożyły się min. kwoty:

- 1.487,41 zł tytułem opłat i innych wydatków poniesionych w postępowaniu przygotowawczym,

- 400 zł tytułem opłaty ustalonej w oparciu o art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 nr 49 poz. 223 z późn. zm.),

- kwota 20 zł tytułem wydatków za doręczenia wezwań i innych pism ustalona zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013r., poz. 663),

- 30 zł - tytułem opłaty za wydanie informacji ustalona w oparciu o § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014r., poz. 861. z późn. zm),

	- 3.237,97 zł – tytułem wynagrodzenia biegłych.	
Podpis		
SSR Anna Zawisłak		